

РЕШЕНИЕ

№ 5761

гр. София, 26.09.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 17.09.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николина Янчева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **11149** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава X от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано по жалба на Й. С. Т. от [населено място],[жк], [улица], със съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] против отказ за предоставяне на информация по реда на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ № 94ИИ-36 от 02.09.2013 г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане.

Жалбоподателят твърди, че отказът е издаден в противоречие на изискванията за форма на акта, тъй като не бил обективиран в решение на органа. Поддържа се материална незаконосъобразност на акта и допуснати нарушения на процесуалните правила при неговото издаване. Навеждат се доводи, че позоваването от страна на органа на неприложимостта на нормата на чл. 26 ЗЗЛД в процесния случай е неправилно, поради това, че родителят, какъвто бил жалбоподателят, имал право да получи цялата събрана и съхранявана от държавните органи информация, касаеща детето му, доколкото същата била необходима за осъществяване на родителските функции по отглеждане и възпитание на детето. Жалбоподателят претендира отмяна на отказа, обективиран в писмото, моли съда да признае правото му на достъп до исканата информация и да задължи ответника да предостави същата, като върне преписката на органа за произнасяне в съответствие със закона. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат К., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата - изпълнителният директор на Агенция за социално подпомагане, се представлява от адв. Н., която оспорва жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания за незаконосъобразност, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление № ЗД-94НН/0022 от 07.08.2013 г. (лист 50 по делото) жалбоподателят е поискал от директора на ДСП „О.“ осигуряване на достъп до документи, съдържащи лични данни на непълнолетния му син - Н. Й. Т., ЕГН [ЕГН], като в подкрепа на твърдението си за наличие на родствена връзка е представил като приложение към заявлението си акта за раждане на Н. Й. Т.. В заявлението на жалбоподателя са посочени, документите, достъп до които се претендира – преписки, водени в ДСП „О.“ във връзка с Н. Й. Т., социални доклади, протоколи от проверки и др.

С Писмо № 94ИИ-36 от 02.09.2013 г. изпълнителният директор на Агенция за социално подпомагане отказва достъпа с мотиви, че поисканият от жалбоподателя достъп до лични данни, касаещи сина му, не попадат в обхвата на чл. 26 ЗЗЛД, а предмет на искането му била информация по конкретен частен случай и засяга пряко и непосредствено взаимоотношенията на конкретни правни субекти.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД. Подадена е от лице с наличен правен интерес от оспорването на неблагоприятния за него административен акт. При приложение на нормата на чл. 140, ал. 1 АПК, съдът приема, че е спазен срокът за съдебно обжалване на акта.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган - изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане.

Оспореният акт не е издаден в предвидената от закона форма.

Формата е нормативно регламентирано изискване към външното представяне на волеизявлението, съдържащо се в административния акт. В случаите, когато актът се издава в писмена форма (каквато е процесната хипотеза), същият следва да съдържа изчерпателно посочените в нормата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, попълващи съдържанието на неговите мотивна и разпоредителна част. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаване на акта. Процесният административен акт не съдържа правни и фактически основания за издаването му, а изложените от органа съображения са изключително пестеливи до степен на липса на мотиви, като органът се е задоволил да посочи единствено, че личните данни, до които жалбоподателят е поискал достъп не попадат в обхвата на чл. 26 ЗЗЛД. Не са посочени основанията, мотивирали органа да достигне до този извод. Липса на мотиви е налице не само когато в административния акт не са изложени никакви съображения, но и когато изложените такива са от толкова общ характер, недаващи възможност да бъдат установени действителните съображения на органа, мотивирали го да издаде акт с подобно съдържание, какъвто според решаващия състав е настоящият случай. Липсата на конкретни мотиви за издаване на акта, осуетява

възможността за осъществяване на ефективен контрол от страна на съда за съответствието на акта и с останалите изисквания за законосъобразност на административния акт по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК.

Посоченото нарушение във формата на административния акт е самостоятелно основание, обуславящо неговата унищожаемост, поради което същият като незаконосъобразен следва да бъде отменен.

Следва да бъде отбелязано, че позоваването от страна на сезиращия административния орган гражданин на конкретна правна норма (в случая - чл. 26 ЗЗЛД) не обвързва органа с посочената правна квалификация. Административният орган следва въз основа на фактическите твърдения на сезиращия субект и отправеното към него искане, да квалифицира правно последното като го подведе под приложимата правна норма и едва тогава въз основа на така направената правна квалификация да постанови своя акт. В процесния случай, ответникът, позовавайки се на посочената от жалбоподателя норма на чл. 26 ЗЗЛД (посочена като основание за искането му за осигуряване на достъп до личните данни на сина му), е постановил отказа си за предоставяне на достъпа, поради неприложимост в процесния случай на хипотезата на чл. 26 ЗЗЛД. Същата правна норма урежда правото на всяко физическо лице на достъп до отнасящи се за него лични данни. В процесния случай се претендира достъп до лични данни на трето лице, поради което приложима е глава VI от ЗЗЛД и доколкото се касае за лични данни на дете по смисъла на чл. 2 от Закона за закрила на детето, следва да бъдат съобразени нормите на чл. 11а и чл. 16 от същия закон. При постановяване на административния акт и обсъждане на въпроса с основателността на заявлението в контекста на цитираните норми, следва да бъде съобразено обстоятелството, че детето е непълнолетно, т.е. извършва самостоятелно правни действия със съгласието на законния си представител, както и да бъде изследван въпросът и бъдат събрани доказателства във връзка с това кой от родителите непосредствено осъществява родителските функции при осъществяване на законното представителство на непълнолетното дете и дали родителските права на жалбоподателя търпят някакви ограничения при условията на чл. 131 и чл. 132 Семейния кодекс.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че така подадената жалба е основателна и като такава следва да бъде уважена. Доколкото въпросът с предоставянето на достъп до лични данни на третото лице е възложено в компетентност на администратора на лични данни, какъвто е Агенцията за социално подпомагане, на основание чл. 173, ал. 2, пр. 2 АПК административната преписка следва бъде върната на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане за разглеждане по същество и произнасяне по подаденото заявление с мотивиран административен акт при спазване на указанията, дадени с настоящото решение. Съдът, в настоящото производство, не би могъл да реши спора по същество и на още едно основание – без представяне по делото на документите, които жалбоподателят е изискал от ответника (а същите не са изискани от съда, доколкото наличието им по делото би осигурило достъп до съдържащите се в тях лични данни, който дефакто е отказан с оспорения административен акт) и съобразяване на тяхното съдържание, съдът не би могъл да извърши преценка за наличие на условията по чл. 36з ЗЗЛД, каквато е необходимо да бъде извършена.

Страните не претендират присъждане на разноски, поради което този въпрос съдът не обсъжда.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. Т. от [населено място],[жк], [улица], със съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] отказ за предоставяне на информация по реда на Закона за защита на личните данни, обективиран в писмо № 94ИИ-36 от 02.09.2013 г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като административна преписка на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане за ново произнасяне в месечен срок при съобразяване с дадените в мотивите на решението задължителни указания за прилагане на закона.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се върчи на страните по делото.

СЪДИЯ: